

Arrest

nr. 209 731 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 19 april 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.10.2017 werd ingediend door:

Naam: A.(..)

Voorna(a)m(en): E. O. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 22.06.1992

Geboorteplaats: Nyinahin

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn Nederlandse vader, de genaamde A. P. D. (..) (RN: xxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse moeder.

Om aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde betrokkene de volgende stukken neer:

- *Attest OCMW Wetteren dd. 6.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon*
- *Ghana Revenu Authority Taks Clearance Certificate dd 10.10.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene geen belastingen moet betalen en geen bedrijf of eigendommen bezit. Betrokkene heeft voor de jaren 2012-2014 geen belastingen betaald.*
- *Loonfiches GOM Nv op naam van de referentiepersoon voor de periode augustus-oktober 2017*
- *Een verklaring van betrokkene onder eed dat hij niet werkt in Ghana, geen inkomen heeft en dat zijn vader daarom geld heeft overgemaakt voor zijn kosten en zijn levensonderhoud, uitgegeven door het Hooggerechtshof te Accra op 17/02/2014. Dit document kan niet worden aanvaard, gezien het een loutere verklaring betreft en geen officieel attest waaruit zou blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, zowel wat betreft inkomen als wat betreft onroerende goederen. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat; blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2014 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten op een afdoende manier te bewijzen dat hij dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

3.

Dat verweerder echter heeft nagelaten te motiveren waarom met alle door verzoeker neergelegde stukken geen rekening kan worden gehouden

Zo liet verweerder na in de bestreden beslissing te motiveren waarom het door verzoeker neergelegde “Ghana Revenue Authority Taks Clearance Certificate”, waaruit uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker geen belastingen dient te betalen en in Ghana geen bedrijf of eigendommen bezit, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

4.

Volgens verweerder kan met de verklaring, door verzoeker onder eed afgelegd voor een publieke notaris in het Hooggerechtshof te Accra op 17.02.2014, geen rekening worden gehouden nu het document een loutere verklaring betreft en geen officieel attest.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat geenszins in de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk een verklaring onder eed voor een publieke notaris wordt uitgesloten als bewijs van onvermogenheid zowel wat betreft inkomsten als onroerende goederen.

Dat derhalve verweerder voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

De loutere bewering, dat met een buitenlands document louter gebaseerd op een verklaring, geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de onvermogenheid van verzoeker, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht worden geschonden.

Dat de door verzoeker neergelegde “declaration” uitdrukkelijk verwijst naar de “Statutory declaration act. 389 of 19712” (cf. stuk 2) .

Dat hieruit blijkt dat de door verzoeker neergelegde "declaration" gebeurd is overeenkomstig de Ghanese wet waarin in uitdrukkelijk in sectie 4 het volgende wordt gesteld : "Every magistrate, notary public, commissioner for oaths and any other person authorised by law to administer an oath may take and receive the statutory declaration of any person voluntarily making it before him, and shall certify it under his signature". (vrij vertaal : "Elke magistraat, notaris, commissaris voor eden en elke andere persoon die door de wet zijn toegelaten tot eedafnemen kunnen overgaan tot opmaak van de plechtige verklaring van een persoon door deze persoon vrijwillig bij hem afgelegd en zullen deze certificeren met zijn handtekening").

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Verzoeker benadruk opnieuw op dat hij in België reeds sedert 2014 inwoont bij zijn vader.

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker en de Nederlandse referentiepersoon sedert augustus 2014 samenwonen (cf. motivatie bestreden beslissing).

Dat verweerder echter nalaat te motiveren waarom dienaangaande het attest van het OCMW Wetteren, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker maatschappelijke integratie noch maatschappelijke dienstverlening werd verleend, niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoeker ononderbroken in België vanaf augustus 2014 dan ook ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met alle door verzoeker neergelegde stukken geen rekening kan worden gehouden, meer bepaald liet verweerder na met het door verzoeker neergelegde attest van het OCMW Wetteren rekening te houden.

6.

Dat derhalve verzoeker, gezien hij onvermogen is, gezien de financiële ondersteuning in het verleden (en heden) en gezien het inwonen van verzoeker bij zijn vader sedert zijn aankomst in België, als ten laste van de Nederlandse referentiepersoon dient te worden beschouwd en dat derhalve dan ook voldoende is aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

6. Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet als ten laste van de Nederlandse referentiepersoon, die loonfiches neerlegde en dus in zijn onderhoud en deze van verzoeker voorziet, kan worden beschouwd. "

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskennis van de formele motiveringsplicht of voormelde wetbepalingen vast te stellen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd, doch wel aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Nederlander indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Nederlandse vader. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse vader.

Opdat kan worden aanvaard dat verzoekende partij ten laste is van haar Nederlandse vader dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Nederlandse ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dienaangaande kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest ‘Jia’, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Er dient te worden nagegaan of er aldus sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid’ (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007). Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) blijkt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant

bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De verwerende partij heeft de door de verzoekende partij aangehaalde wetsbepalingen aldus niet geschonden door erop te wijzen dat verzoekende partij om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie dient aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in haar land van herkomst. Door aldus te oordelen, heeft verweerder immers een interpretatie gegeven aan het begrip 'ten laste' dat in overeenstemming is met deze die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie dat aangaf dat "[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

2.6. De verwijzing naar het feit dat verzoekende partij aldus reeds sinds 2014 bij haar Nederlandse vader in België woont en zij niet ten laste is van het OCMW, is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, daar dit reeds het geval moet geweest zijn in het herkomstland. De verwerende partij motiveert dan ook geheel terecht dat *"Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2014 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (...) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst."* Verzoekende partij kan gelet op deze overwegingen ook niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het OCMW-attest en het inwonen bij de Nederlandse vader in België sinds 2014.

2.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij ter staving van het ten laste zijn in het herkomstland enkel een attest *"Ghana Revenue Authority Taks Clearance Certificate"* heeft voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij geen belastingen betaalde voor de jaren 2012-2014 en geen bedrijven of eigendommen bezit alsook een verklaring van haarzelf onder eed, uitgegeven door het Hooggerechtshof te Accra op 17 februari 2014, waarin zij stelt niet te werken in Ghana, geen inkomen te hebben en haar vader geld overmaakt voor haar levensonderhoud.

Zij stelt wel dat niet gemotiveerd wordt waarom geen rekening kan gehouden worden met het attest van de Ghana Revenue Authority, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij oordeelt dat de voorgelegde documenten niet afdoende aantonen dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het herkomstland daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Zo stelt de verwerende partij: *"blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."* De Raad kan de verwerende partij hierin volgen. Immers is het niet omdat men geen belastingen betaalde en geen bedrijven of eigendommen bezit dat daaruit blijkt dat verzoekende partij effectief ten laste was van haar Nederlandse vader. Zoals duidelijk blijkt ligt geen enkel concreet gegeven voor waardoor kan aangenomen worden dat de Nederlandse vader de verzoekende partij in het herkomstland ten laste nam. De verzoekende partij houdt het zelf enkel op een verklaring die zij heeft afgelegd onder eed waarin zij stelde geld ontvangen te hebben van haar Nederlandse vader om in haar levensonderhoud te voorzien in Ghana. Evenwel betreft het hier enkel verklaringen die niet ondersteund worden door enig objectief stuk. Het loutere feit dat verzoekende partij onder eed haar verklaringen heeft afgelegd bij het Hooggerechtshof te Accra maakt niet dat daarom zonder meer geloof gehecht kan worden aan deze verklaringen. Het blijven immers slechts verklaringen die de verzoekende partij in haar eigen belang heeft afgelegd, waarbij niet blijkt dat het Hooggerechtshof enig middel had om de waarachtigheid van deze verklaringen te checken - de verwijzing naar de *"Statutory declaration act 389 of 1971"* doet ook niet blijken van enige waarheidsvinding nu dit enkel gewag maakt van het feit wie de verklaring onder eed mag noteren en certificeren met zijn handtekening - en verzoekende partij evenmin enig concreet bewijs naar voren brengt waaruit blijkt dat haar Nederlandse vader haar werkelijk ten laste nam.

De Raad wijst er verder op dat de verwerende partij niet per definitie een verklaring onder eed uitsluit als bewijs, maar in casu motiveert waarom de verklaring onder eed niet overtuigt als bewijs van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon. De redengeving dat de verklaring onder eed niet kan aanvaard worden omdat het geen officieel attest is en het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, is gelet op de bespreking hoger geenszins kennelijk

onredelijk. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden dat de verwerende partij voorwaarden aan de wet heeft toegevoegd.

2.8. Verzoekende partij maakt met haar verwijzing naar de door haar voorgelegde stukken en haar betoog geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of met miskennis van de ter zake geldende wettelijke bepaling is genomen.

2.9. Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, waar zijn naaste familie woont en waar hij sedert 2014 woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu voert de verzoekende partij aan dat zij sinds 2014 in België woont bij haar familie.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrenge, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader volstaat niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoekende partij toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid in casu niet (of niet voldoende) aan. De verzoekende partij voert aan dat haar vader financieel voor haar instaat, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat zij onvoldoende heeft aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haarzelf en de referentiepersoon in het herkomstland of land van origine, zodat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste was van de referentiepersoon. Uit het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat sinds haar komst naar België zij financieel ondersteunt wordt door haar vader, blijkt ook nergens uit dat dit werkelijk het geval is. Het is niet omdat de vader een inkomen heeft dat hij daarom ook de verzoekende partij onderhoudt. Er kan ook niet ontkend worden dat verzoekende partij pas op 22-jarige leeftijd naar België is gekomen. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet heeft aangetoond voor haar komst naar België in het herkomstland ten laste te zijn geweest van de Nederlandse vader. Er dient aldus aangenomen te worden dat verzoekende partij in het herkomstland perfect in staat bleek te zijn in haar levensonderhoud te voorzien zonder de hulp daartoe te behoeven van haar Nederlandse vader. Nu zij het overgrote deel van haar leven in Ghana doorgebracht heeft, daar waar zij slechts vier jaar in België in een precaire verblijfssituatie heeft geleefd, kan aangenomen worden dat zij in staat is om zich opnieuw in Ghana te vestigen. Het loutere feit dat verzoekende partij ervoor gekozen heeft om in België te komen inwonen bij haar vader en dat deze mogelijks bepaalde zaken alhier voor haar betaalt, maakt niet dat daaruit blijkt dat verzoekende partij een bijzondere

afhankelijkheid van haar vader vertoont derwijze dat zij niet terug kan naar het herkomstland. Immers kan niet ontkend worden dat verzoekende partij in het herkomstland perfect in staat bleek in haar levensonderhoud te voorzien zonder tussenkomst van haar vader. Het bestaan van een beschermenswaardig familieleven met haar Nederlandse vader kan dan ook niet aangenomen worden (cfr. RvS van 2 mei 2018, nr. 12820 (c)).

Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij enige andere wel beschermenswaardige gezins- of familierelatie heeft op het Belgische grondgebied in de zin van artikel 8 EVRM.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar haar privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit het bestaan van een beschermenswaardig privéleven moet blijken.

Verder blijkt niet dat, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, zij dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België haar leven heeft opgebouwd sinds 2014, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover al aangenomen kan worden dat verzoekende partij hier een privéleven heeft opgebouwd, nu verzoekende partij dit niet concretiseert en de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland. Immers heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Een illegaal, minstens precair, verblijf van vier jaar in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM of het proportionaliteitsbeginsel ligt geenszins voor.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER